

Pytanie prejudycjalne

Czy — uwzględniając również dokonaną na podstawie prawa belgijskiego kwalifikację spornych art. 18, art. 20 i art. 21 ustawy z dnia 13 kwietnia 1995 r. o przedstawicielstwie handlowym jako szczególnych, wiążących przepisów w rozumieniu art. 7 ust. 2 konwencji rzymskiej — art. 3 i art. 7 ust. 2 owej konwencji, w danym przypadku w związku z dyrektywą Rady 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają zastosowanie do umowy szczególnych, wiążących przepisów prawa państwa sądu orzekającego, które zapewniają większy zakres ochrony, niż przewidziana w owej dyrektywie ochrona minimalna, również wówczas, gdy do umowy ma zastosowanie prawo innego państwa członkowskiego Unii, do którego również transponowana została ochrona minimalna wskazanej dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (dawniej Cour d'arbitrage) (Belgia) w dniu 26 kwietnia 2012 r. — I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA) przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-195/12)

(2012/C 200/12)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle (dawniej Cour d'arbitrage)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG⁽¹⁾ ewentualnie w związku z art. 2 i 4 dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych⁽²⁾ i w związku z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽³⁾ należy interpretować w świetle ogólnej zasady równości, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jako:

a) niemający zastosowania do instalacji kogeneracji o wysokiej wydajności w rozumieniu załącznika III do dyrektywy;

b) nakazujący, zezwalający albo zakazujący, by środek wsparcia, taki jak zawarty w art. 38 ust. 3 dekretu Regionu Walońskiego z dnia 12 kwietnia 2001 r. dotyczącego organizacji regionalnego rynku energii elektrycznej, był dostępny wszystkim instalacjom kogeneracji przetwarzającym głównie biomasę, które odpowiadają warunkom określonym w tym artykule, z wyjątkiem instalacji kogeneracji przetwarzających głównie drewno lub odpady drewniane?

2) Czy odpowiedź będzie różna, jeżeli instalacja kogeneracji przetwarza głównie tylko drewno albo przeciwnie — tylko odpady drewniane?

⁽¹⁾ Dz.U. L 52, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. L 283, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 140, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 maja 2012 r. — Walter Endress przeciwko Allianz Lebensversicherungs AG

(Sprawa C-209/12)

(2012/C 200/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Walter Endress

Strona pozwana: Allianz Lebensversicherungs AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze drugiej dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r.⁽¹⁾, przy uwzględnieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r.⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak § 5a ust. 2 zdanie czwarte Versicherungsvertragsgesetz (ustawy o umowach ubezpieczenia) w brzmieniu ustalonym Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften (trzecią ustawą wprowadzającą w życie dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich w dziedzinie prawa ubezpieczeń) z dnia 21 lipca 1994 r., który stanowi, że prawo odstąpienia lub sprzeciwu wygasa najpóźniej rok po dokonaniu

zapłaty pierwszej składki ubezpieczeniowej, nawet w sytuacji, gdy ubezpieczający nie został pouczony o prawie do odstąpienia lub sprzeciwu?

- (¹) Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. L 330, s. 50).
- (²) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie) (Dz.U. L 360, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawie T-127/09 Abdulbasit Abdulrahim przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 18 maja 2012 r. przez Abdulbasita Abdulrahima

(Sprawa C-239/12 P)

(2012/C 200/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Abdulbasit Abdulrahim (przedstawiciele: H.A.S. Miller, solicitor, E. Grieves, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

W razie uwzględnienia obu zarzutów wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 28 lutego 2012 r.;
- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności nie jest bezprzedmiotowa;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem, w tym kosztami związanymi z przedstawieniem uwag w odpowiedzi na wezwanie sądowe.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera je na następujących dwóch zarzutach:

- Sąd dopuścił się błędu poprzez:
 - niewysłuchanie rzecznika generalnego, lub
 - niewezwanie wnoszącego odwołanie do przedstawienia uwag w przedmiocie tego, czy wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy, lub
 - nieotwarcie procedury ustnej w przedmiocie tego, czy wniosek o stwierdzenie nieważności jest bezprzedmiotowy.
- Sąd błędnie ustalił, że skarga o stwierdzenie nieważności nie mogła przynieść istotnej korzyści wnoszącemu odwołanie.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-245/12)

(2012/C 200/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, B. Simon i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dalej dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 tejszej dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o transpozycji dyrektywy 2008/56/WE o dziennej stawce w wysokości 93 492 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2008/56/WE upłynął w dniu 15 lipca 2010 r.

(¹) Dz.U. L 164, s. 19